

מנהיגות

קפץ נחשון בן עמינדב לתוך גלי הים

לפיכך זכה למלכות *נחשון בן עמינדב*

אמרו לו רבי למדנו באי זו זכות זכה יהודה למלכות אמר להם כשעמדו שבטים על הים זה אומר איני יורד תחלה וזה אומר איני יורד תחלה שנאמר סבבוני בכחש אפרים וגו' הושע יב א) מתוך שהיו נוטלין עצה אלו ואלו קפץ נחשון בן עמינדב ושבטו אחריו לתוך גלי הים לפיכך זכה למלכות שנ' בצאת ישראל ממצרים בית יעקב מעם לועז היתה יהודה לקדשו תהלים קי"ד ב) לכך ישראל ממשלותיו אמר להם הקדוש ברוך הוא מי שקדש שמי על הים יבא וימשול על ישראל.

נוער שמע *נחשון בן עמינדב*

נוער שמע!

מישהו אי שם מחזיק את מאזני חיינו בידיו.
וכפות המאזניים עולות ויורדות, יורדות ועלות.

על כף אחת:

שואת ישראל, תקומת ישראל, מלחמת ישראל.

ועל כף שניה:

תכני מסחר ופוליטיקה,

והתכנים, משקלם כבד.

נוער זכור!

בבוא השעה השלך עצמך

על כף המאזניים, השלך

עצמך בכח ובאומץ. זה

יכריע, המאזן ישתנה.

נוער שמע!

באיזו דרך עלי ללכת? | אלוף קרוי

[אליס]: "התואיל להגיד לי בבקשה, באיזו דרך עלי ללכת מכאן?". "זה תלוי במידה רבה לאן את רוצה להגיע", אמר החתול. "לא אכפת לי כל כך לאן -", אמרה אליס. "אם כך, לא משנה באיזו דרך תלכי", אמר החתול. "בתנאי שאגיע לאן שהוא", הוסיפה והסבירה אליס. "בטוח שתגיעי", אמר החתול, "אם רק תתמידי בהליכה".

חיי אדם צריכים תמיד להיות

מסורים אל הציבור | היג ילך משה אר"ב

וביסוד הדברים, שחיי האדם צריכים תמיד להיות מסורים אל הציבור, לדעת ולהרגיש כי אין שום עיקר לחיי הפרט אם לא מוסרם לחיי הציבור, והמסירה צריכה שתהיה מסירה גמורה לחלוטין, לא לנטות כלל וכלל ולא לפרוש אף לרגע, וכל הפורש מן הציבור פורש מן החיים, וכמו כן צריכים להעמיק בזה עד כדי לדעת ולהכיר כי כל מה שהוא פועל ועושה, הוגה וחושב, מדבר ומקיים, הכל מתוך הציבור והכל בשביל הציבור, ומילא יהיה מרוחק תמיד ריחוק גמור מכל מה שמביא הפסד לציבור. כי כן אם עובר עבירה אחת מכריע את כל העולם לכף חוב ואם עושה מצווה אחת מכריע את כל העולם לכף זכות (קידושין, מ,ב). כל ההכשלות מחיי הפרט המה, כי ציבור לא טעי (טועה), ועל כן באותו הרגע שפורש עצמו מן הרגשת חיי הציבור ומעריך את חיו הפרטיים, עלול באותו רגע להיכשל ולהיות נלכד בפח.

הבית והכלל | יצחק לבי

כל מטרה חשובה במידה שהיא מכשירה את הקרקע לדבר רחב וכללי ממנה. במקרה שלנו: למטרה הציונית, ובאופן ברור וקונקרטי: לאפשר ליהודים רבים, רבים מאוד, קיום אנושי, שפירושו: קיום בארצנו.

האיש הסובר שהוא חי על חשבון עצמו ובשביל עצמו הוא, במקרה הטוב, איש המרמה את עצמו. האדם או שהוא חי כלוחם או שהוא חי כמנוצל... כוונתי לכל אחד מבני החברה האנושית. כל מה שיש לו קיבל האדם-כל אדם- מן החברה.

הדוגמאות רבות. הנה מורשת התרבות, שהחברה מעמידה לרשותו ולשימושו של כל פרט. או, אם לפנות לשטח אחר: כמה התאמצות חברתית קולקטיבית, המצורפת מהתאמצות של פרטים רבים, הושקעה ועוד תושקע כדי שארצנו תהיה עברית, ציונית, כדי שתהיה לנו לנחלה. הדברים ידועים, ובכל זאת מנסה כל אחד להתחמק מניתוחם. האדם מן הרחוב, האיש הבינוני, מבקש לקבל מהחברה ככל היותר, וחושב לו זכות להחזיר לחברה ככל הפחות.

אל המנוחה והנחלה הגעת הודות למאמצי הכלל. המותר לך לשכוח את הנמצאים המעבר לשער? היכול מישהו לחיות בשקט באמת בשקט? האין אנו קשורים כולנו קשר של גורל עם הכלל?

ארצנו היא הדוגמא הטובה ביותר. אם היא לא תהיה לנחלה לעם ישראל לא תישאר לנחלה לא לפועל בת"א, לא לבעל בית החרושת ברמת גן ולא לקבוצה בצפון. היא פשוט לא תהיה. לא ליהודים ולא לציונות.

האהבה האמיתית למשפחה, האהבה העזה והכנה היא אהבת הלוחם העוזב את משפחתו, את ביתו כדי להילחם על עתיד המשפחה והבית. לא כן האהבה הפחדנית והאנוכית של המשתמט... עם השולח את בניו למות, עושה זאת למען החיים. ומי שנישאר בעורף ואומר: אין אני יכול לעזוב את ביתי ואת משפחתי - מנצל את הלוחמים, את אלה הלוחמים גם למענו. רק החי את חיו הפרטיים כשהם משובצים בחיי החברה, חי גם חיי יחיד מלאים ואינטנסיביים.

